

«Το τρίτο νυφικό», το νέο μυθιστόρημα της Ιφιγένειας Τέκου, εξερευνά τη δύναμη της αγάπης, τη σημασία της οικογένειας και την αξία της ελπίδας σε σκοτεινές εποχές. Κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Ψυχογιός. Η επιμέλεια ανήκει στην Κυριακή Κάσση, ενώ η σύνθεση εξωφύλλου στην Τζίνα Γεωργίου.

Προσωπική άποψη: Νεκταρία Βαρσαμή-Πουλτσίδα

Η κυρία Τέκου μας μεταφέρει στην Κάσο του 1940, παρουσιάζοντας με μαεστρία το ιστορικό και κοινωνικό πλαίσιο της εποχής, χωρίς να υποπίπτει σε ανακρίβειες. Οι περιγραφές της ζωντανεύουν κάθε σκηνή μπροστά στα μάτια του αναγνώστη. Οι χαρακτήρες είναι βαθιά ανθρώπινοι, με συναισθήματα και προβληματισμούς που αντηχούν στη σύγχρονη εποχή.

Μόλις είχαν φορέσει τα καλά τους και ετοιμάζονταν να πάνε στη Κυριακάτικη λειτουργία – η Γκιούλα, ο Κοσμάς και τα πέντε αγόρια τους, με το μικρότερο, τον Βασιλάκη, μόλις τριών χρόνων, να έχει κρεμαστεί από το φόρεμα της μάνας του σπαράζοντας στο κλάμα, κίνηση καθόλου ασυνήθιστη για εκείνον. Μάλλον κάποια από τα αδέρφια του τον είχε αναστατώσει για να σπάσει πλάκα τραβώντας του το τσουλούφι ή τσιμπώντας του τα μάγουλα.

Τελικά η ευδαιμονία είναι μια παρατεταμένη κατάσταση που συντροφεύει κάποιον σε όλη του τη ζωή ή ελάχιστες πολύτιμες στιγμές για τις οποίες πρέπει να αισθάνεται ευγνώμων;

Επιπρόσθετα, η εξέλιξη της ιστορίας μέσα από τις δεκαετίες αποκαλύπτει την ευρύτητα της ανθρώπινης εμπειρίας – από την αντοχή στις δυσκολίες μέχρι την απώλεια και την προδοσία. Η διαχείριση των θεμάτων της μετανάστευσης, της εργασίας, της αγάπης και της οικογένειας δίνει μια πολυδιάστατη ματιά στις προκλήσεις που αντιμετωπίζουν οι χαρακτήρες, ενώ παράλληλα προσφέρει στον αναγνώστη μαθήματα για τη σημασία της ανθρώπινης αντοχής και της ελπίδας.

Η εστίαση στο θέμα της ευτυχίας ως σύνολο πολύτιμων στιγμών μας δείχνει τη δύναμη της αληθινής αγάπης στο πέρασμα των χρόνων σ' έναν κόσμο γεμάτο ανατροπές και δοκιμασίες. Μονοπάτια γεμάτα εμπόδια, ένοχα μυστικά και αίμα.

Τον αγάπησε όμως τον Κοσμά, τον αγάπησε πολύ, αναγνωρίζοντας γεμάτη ευγνωμοσύνη ότι η επιτυχία στον γάμο της δεν ήταν καθόλου δεδομένη ή αναμενόμενη και, όπως τα περισσότερα πράγματα στη ζωή, βασίστηκε πρωτίστως στο κλείσιμο του ματιού της τύχης.

Το «Τρίτο νυφικό» αγγίζει την καρδιά και προβληματίζει το μυαλό, ενώ παράλληλα αποτυπώνει τη δύναμη να αντιμετωπίζεις και να υπερνικάς τις προκλήσεις. Η γραφή της συγγραφέως πλέκει την ποιητικότητα με την ιστορική ακρίβεια.

Εν κατακλείδι, το «Τρίτο νυφικό» είναι ένα μυθιστόρημα που ξεχωρίζει για την ικανότητά του να εξιστορεί μια ανθρώπινη ιστορία βαθιά ριζωμένη στο πολιτισμικό και ιστορικό υφαντό της ελληνικής κοινωνίας, παρέχοντας παράλληλα μια καθολική ματιά στην ανθρώπινη ψυχή. Η Ιφιγένεια Τέκου αποδεικνύεται μια δεξιοτέχνης των λέξεων, που μεταφέρει τον αναγνώστη σε ένα ταξίδι γεμάτο συναισθήματα, σκέψεις και μια αγάπη που νικά τον χρόνο.

Περίληψη: «Μόνη της το έφτιαξε το τρίτο νυφικό... Κάθε βελονιά περασμένη με αγάπη και προσδοκίες. Ήλπιζε μόνο να 'ναι το τελευταίο! Ήλπιζε να 'ναι το τυχερό!»

ΚΑΣΟΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1940. Ο Κωνσταντής και η Κασσία, στον δρόμο τους για το σχολείο, εξομολογούνται ο ένας στον άλλο πως δεν τους δένει μόνο η φιλία, αλλά κάτι πολύ πιο δυνατό. Παρά τις δυσκολίες και τις απώλειες που θα αντιμετωπίσουν σε ένα νησί ιδιαίτερα ταλαιπωρημένο από την έλευση τριών διαδοχικών κατακτητών, και σε πείσμα της μοίρας, που δε βρίσκεται ούτε στιγμή με το μέρος τους, ο έρωτάς τους θα ανθίσει.

Η αναπόφευκτη μετανάστευση στην Αυστραλία, χρόνια αργότερα, εκείνου ως εργάτη σε φυτείες και εργοστάσια κι εκείνης ως νύφης διά αλληλογραφίας, θα τους οδηγήσει σε ξεχωριστά μονοπάτια, γεμάτα εμπόδια, ένοχα μυστικά, προδοσία και αίμα.

Καθώς η πολυπόθητη κατάκτηση της ευτυχίας φαντάζει ουτοπία και η απελπισία βυθίζει την Κασσία ολοένα και περισσότερο στα σκοτάδια της, θα έρθει η στιγμή που θα θέσει ένα δύσκολο ερώτημα στον εαυτό της. Μήπως η ευδαιμονία δεν είναι μια παρατεταμένη κατάσταση που συντροφεύει κάποιον σε όλη του τη ζωή, αλλά λίγες πολύτιμες στιγμές για τις οποίες πρέπει να αισθάνεται ευγνώμων;